

Lassan elmennek mind

Lassan elmennek mind a „szépszavú öregek”
 – ahogy Piller tanár úr nevezte őket –
 az ősz hajú, fejkendő s nénikék
 eltűnnek, ahogy a házak előtti padok,
 melyekre beszélgetni ültek ki esténként
 szép sorban elmennek mind a férfiak után
 csoszogó léptekkel, botra támaszkodva
 görnyedt testtel, örök hűséggel a szívükben
 csendesen elmennek mind, és magukkal viszik
 a titkokat, amelyeket nem osztott meg az Isten
 e világ bölcseivel
 magukkal viszik az ősi recepteket és egy régi
 világ ízeit, amit mi is már csak a lelkünkben érzünk
 elmennek mind, s mi itt maradunk két világ között
 megrekedve a kiterjesztett valóságban, amelyet
 nincs kedvünk „megosztani”...

Ősz

Már csak a verebek maradtak
 meg a károgó fekete madarak,
 néhány galamb, cinke
 kutyáim sírja a kertben
 kövek alá rejtve
 a korai sötét, a szürke nappalok
 a ködös, párás hajnalok
 a haldokló fák, a sárga levelek
 az elmúlás mindenütt
 már csak szívünkben
 az örök nyár

A halál mattot adott

Édesapámnak

Az utolsó sakkjátszmánk
döntetlenre végződött. Elfogadtad
a felajánlott egyezséget. Pedig
ha végigjátsszuk, te nyersz. Tudtad;
de már nem akartál győzni.

(2010)

Velem vagy

Édesapámnak

Velem vagy, amikor a kerten átsuhan
a szél, eszembe jutsz a körtefáról,
amit még te ültettél...
a nagy, öreg akácról az udvar közepén
(mindig ki akartad vágni, de soha nem
vitt rá a lélek; hagytad, hogy túléljen
téged). Az öreg, ósdi permetező a
fészerben pihen, szalmakalapod
ráakasztva, gyümölcsös ládáid a
sarokban, szépen egymásra rakva;
oldalukra festve neved kezdőbetűi.
Mennyivel több az ember egy névnel,
néhány hátrahagyott tárgynál!
Korán megsebzett már az élet, kívül-belül.
Nehéz teherként hordtad; elfáradtál.
Tudtam, de csak most értem igazán,
most, hogy mindent hátrahagytál.
Lépteim azóta súlyosabbak,
sebeid lelkemben gyógyulnak.

(2012)